

з Технопарком «Інститут монокристалів» з метою реалізації політики активізації інноваційних процесів в АПК створили у 2001 р. Агротехнополіс з виробництва і реалізації генетичних ресурсів, зокрема елітної насінницької, племінної та іншої продукції.

Базовими виконавчими структурами Агротехнополісу є агротехнопарки, які поєднують діяльність інноваційного провайдера та операторів ринку; агротехноінкубатори – інтегровані виробники елітної продукції, їх оригінатори і репродуктори; агроінноваційні фонди, які забезпечують акумулювання коштів для фінансування інноваційних проектів з виробництва високотехнологічної сільськогосподарської продукції; спеціалізовані Агроконтрактові дома – дистриб'ютори інноваційного провайдера, які здійснюють маркетингове дослідження ринку, контрактацію та реалізацію високотехнологічної сільськогосподарської продукції.

Розбудова мережі інноваційних структур інших типів (технополісів, інноваційних бізнес-інкубаторів, кластерів, інноваційних бірж, консалтингових, інжинірингових, маркетингових фірм тощо), незважаючи на досить потужний науковий і промисловий потенціал та перспективність розвитку для багатьох регіонів України, знаходиться ще на початковій стадії і має досить несистематичний і епізодичний характер через відсутність необхідного законодавства, належної фінансової підтримки з боку держави, регіональних адміністрацій, необхідних інвестицій, у т. ч. й іноземних.

Нині, організація ефективної взаємодії науки, виробництва та ринку в АПК є ключовою проблемою українського суспільства. Тому актуальною є потреба інституціонального перетворення за державної підтримки у технологічній та інноваційній сферах шляхом ефективного, поступального та організованого формування інноваційної інфраструктури.

**УДК 330. 322:332.122.003.12(477)**

**ОДНОРОГ М.А.**, аспірант

Науковий керівник – **КОДЕНСЬКА М.Ю.**, д-р екон. наук

*Білоцерківський державний аграрний університет*

## **ПРОБЛЕМАТИКА ОЦІНКИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ**

Прискорення темпів розвитку України стає можливим за умов докорінного оновлення виробничих засобів, інвестиційної політики, що спрямована на інноваційні зрушення в галузях, які потребують першочергових структурних змін, технічного оновлення виробництва та активізації інвестиційної діяльності у кожному з регіонів. Інвестиційна привабливість регіону формується низкою показників його потенціалу й рівня розвитку та відображує привабливість певного регіону для вкладення інвестицій порівняно з іншими регіонами держави.

Для визначення рівня інвестиційної привабливості регіону доцільним є визначення методичних підходів, які були б адаптованими до обсягу офіційної статистичної інформації, зокрема щорічників Держкомстату України, і дозволяли визначати регіональні рейтингові рівні інвестиційної привабливості.

Інвестиційна привабливість території визначається факторами інвестиційної привабливості регіону і регіональною інвестиційною політикою. Під факторами розуміють процеси, явища, дії, що впливають на інвестиційну привабливість регіону і визначають його територіальні особливості, а регіональну інвестиційну політику розглядають як процес, явище, дію переважно суб'єктивного характеру, що визначає територіальні особливості регіону.

У процесі вивчення наукових розробок з визначення рівня інвестиційної привабливості регіону доцільно виділити фактори, які в комплексі цікавлять інвесторів і визначають обсяг інвестиційних надходжень:

- економіко-географічне положення;
- природноресурсний потенціал;
- трудовий потенціал;
- економічний потенціал;
- ємність споживчого ринку;

- інфраструктурний потенціал;
- науково-технічний потенціал;
- інвестиційні переваги.

Як результат в Україні має бути створена сприятлива політична, економічна, соціальна та екологічна ситуації, що призведе до уникнення інвестором різноманітних втрат через обставини, які не залежать від нього і не можуть бути керованими з його боку. З метою ж деталізації та більш поглибленого рівня інвестиційної привабливості кожного окремо взятого регіону України доцільним є проведення експертних опитувань.

**УДК 631.815/86**

**СУХАРЕНКО Г.М.**, здобувач

Науковий керівник – **ЧЕРВІНСЬКА Л.П.**, д-р екон. наук

*Білоцерківський державний аграрний університет*

### **АКТУАЛЬНІСТЬ ПРОБЛЕМИ ВИРОБНИЦТВА І ВИКОРИСТАННЯ ОРГАНІЧНИХ ДОБРИВ**

Однією з причин зниження ефективності сільськогосподарського виробництва є погіршення родючості ґрунтів унаслідок зменшення в них вмісту гумусу, а також використання примітивних методів біологічної конверсії наявних органічних ресурсів в агроценозах. У сучасних умовах господарювання спостерігається тенденція до зменшення вмісту гумусних речовин в ґрунтах. Водночас органічна сировина агроценозів (солома, гній, послід та інші) або зовсім не використовуються, або використовуються неефективно.

Нові економічні умови ведення сільськогосподарського виробництва передбачають докорінні зміни у підходах до виробництва органічних добрив. За період з 1990 р. спостерігалось зменшення як загального виходу гною та посліду (більше ніж у 2,5 рази), так і урожайність зернових культур приблизно в два рази. Причому, на сучасному етапі забезпеченість органічними добривами фермерських господарств становить менше 1 т/га, сільськогосподарських підприємств – 2-3 т/га, особистих підсобних господарств – 16-17 т/га. Кожна тонна внесеного в ґрунт підстилкового гною та посліду підвищує врожайність усіх культур сівозміни в середньому на один центнер в перерахунку на зерно.

Слід зазначити, що виробництво органічних добрив з гною залежить від розвитку тваринництва в Україні. Останнім часом не спостерігається тенденцій до покращення структури сівозмін, збільшення поголів'я худоби та птиці, а тому раціональне використання наявних органічних ресурсів, серед яких основним складовим є солома зернових культур та інші органічні відходи, для досягнення позитивного балансу гумусу є актуальним завданням.

Нині дефіцит органічних добрив для досягнення балансу гумусу в ґрунті складає близько 400 млн тонн. Таким чином, для підтримання балансу гумусу додатково необхідно щорічно вносити в середньому 10-15 т/га органічних добрив, що дасть можливість підняти урожайність зернових культур на 10-15 ц/га.

Якщо припустити, що витрати на виробництво і внесення 1 т органічних добрив складуть 50 грн, то необхідно витратити на органічні добрива 500-750 грн в розрахунку на 1 га сільськогосподарських угідь. Тому створення економічних механізмів ефективного виробництва та використання органічних добрив є актуальним питанням для збереження ґрунтів і підвищення ефективного їх використання.

**УДК 62-631.634.5/7:63**

**ЧЕБОРАКА А.Ф.**, асистент

*Білоцерківський державний аграрний університет*

### **ВИКОРИСТАННЯ БІОЕТАНОЛУ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ**

Головне для українського АПК — не відстати від світових процесів, вчасно реагувати на виклики часу. Виклик номер один — від природи. Це глобальне потепління, спричинене надмірним